

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI BẢY

HAI NGƯỜI GIAO KẾT NGHĨA CHI LAN

Hồ Phỉ rất lấy làm kỳ . Đón lấy quyển sổ lật ra coi thì thấy trên trang đầu viết hạng ruộng thượng đẳng bốn trăm mười năm mẫu bảy phân . Phía dưới chưa ruộng tọa lạc ở đâu , điền hộ là ai , mỗi mẫu năm đóng thóc tô bao nhiêu .

Hồ Phỉ càng ngạc nhiên tự hỏi :

- Ta lấy bốn trăm mẫu ruộng này làm gì ?

Chàng lật qua trang thứ hai thấy viết " Một toà trang viện gồm năm lớp . Trên lầu có mười hai phòng . Dưới đất gồm bảy mươi ba gian " . Phía dưới chua bằng chữ nhỏ Đông Tây tứ cận cùng tên các căn phòng ốc . Chỗ nào là vườn hoa , chỗ nào là sảnh đường , là sương phòng . Cả đến nhà bếp , phòng chứa củi , tàu ngựa vvv ... đều chua rất rõ không sót nơi nào .

Chàng lại lật xuống thấy biên tên các tên tỳ bộc trong trang viện cùng những thứ nhật dụng , kim ngân , lương thực , súc vật , xe kiệu , đồ dùng , quần áo , chẳng thiếu thứ gì .

Hồ Phỉ coi qua một lượt rất dỗi hoang mang , cầm sổ đưa lại cho Trình Linh Tố và bảo cô :

- Cô nương coi đi .

Trình Linh Tố coi qua một lượt cũng không đoán ra được họ có dụng ý gì . Cô cười nói :

- Cung hỷ phát tài ! Cung hỷ phát tài !

Thương gia kia nói :

- Trong lúc thăng thốt , gia chủ chuẩn bị không được chu đáo , thật chưa đủ thành kính .

Y dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lát nữa tiểu nhân đưa Hồ đại gia đi coi các phòngg xá .

Hồ Phỉ hỏi :

- Quý tính ông bạn là gì ?

Thương gia kia đáp :

- Tiểu nhân họ Trương . Những ruộng đất cùng nhà cửa này tạm thời do tiểu nhân cái quản thay cho Hồ đại gia . Hồ đại gia thấy có điều chi không ổn , cứ bảo tiểu nhân một tiếng là xong . Ruộng nương cùng phòng ốc hậu cứ đều ở đây . Xin

Hồ đại gia thu lấy .

Y nói rồi lại trình lên rất nhiều giấy tờ chứng cứ .

Hồ Phỉ đáp :

- Ông bạn hãy thu cất . Người ta thường nói : Chưa có công lao thì không được hưởng lộc . Món hậu lễ lớn lao này tại hạ không thể tiếp thụ .

Thương gia kia nói :

- Hồ đại gia khiêm nhượng quá . tẻ chủ nhân đã nói lễ bạc không đáng gì nên tẻ chủ nhân rất lấy làm áy náy .

Hồ Phỉ qua lại giang hồ từ thuở nhỏ gặp chuyện kỳ dị đã nhiều nhưng chưa từng thaya chuyện đột nhiên đượ phần hậu lễ thế này mà người tặng lại không ra mặt .

cử chỉ của quản gia họ Trương rõ ra người không hiểu võ công mà lời ăn tiếng nói cũng chẳng giống nhân vật võ lâm chút nào . Hiển nhiên y đã vâng lời người ta sai bảo .

Cơm rượu xong Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố vào thư phòng nghỉ ngơi .

trong thư phòng trên vách đá treo toàn đồ thư , danh họa . Trên gia bày đao cầm , nhạc khí . Cách bố trí rất thanh nhã .

Một tên thư đồng đưa thanh tra vào rồi lui ra ngay . Trong thư phòng chỉ có Hồ Phỉ và Trình Linh Tố .

Trình Linh Tố ười hỏi :

- Hồ viên ngoại ! Không ngờ đại ca trở nên lão gia rồi .

Hồ Phỉ nghe nói không khỏi bật cười . Nhưng rồi chàng lại chau mày hỏi :

- Linh cô nương ! Tại hạ coi chừng người tặng lễ nhất định có chuyện mưu đồ mà nghĩ mãi không ra người này là ai ? Cử động của họ có dụng ý gì ?

Trình Linh Tố hỏi lại :

- Phải chăng là Miêu Nhân Phượng ?

Hồ Phỉ lắc đầu đáp :

- Y tuy có mối thù batabá công đối thiên với tại hạ nhưng tại hạ nhận thấy là một hán tử thẳng thắn , hành động quang minh lỗi lạc , chẳng chịu làm chuyện úp mở .

Trình Linh Tố nói :

- Đại ca đánh lui quân địch giúp ý . Y tặng phần hậu lễ hay là một cách để tạ ơn , hai là mong giải mối cừu hận thì đây cũng là một mỹ ý .

Hồ Phỉ đáp :

- Hồ mỗ há phải kẻ coi trọng tiền bạc ruộng đất mà quên mối thù của song thân ? Không , không phải đâu . Miêu Nhân Phượng hằng khi nào coi thường tại hạ

đến thế .

Trình Linh Tố thẽ lười ra nói :

- trể ra tiểu muội coi thường đại ca rồi .

Hai người bàn tán hàng nửa ngày mà vẫn chẳng tìm chút manh mối nào , quyết ý ngủ đem ở đây để thám thính xem có được thêm điều gì chăng ?

Đến tối Hồ Phi trong phòng lớn tại hậu đường , Trình Linh Tố đã có phòng ngủ trên lầu cạnh vườn hoa .

Suốt đời chưa từng được ở cửa cao nhà rộng như hôm nay mà lại là nhà của mình nên chẳng càng lấy làm kỳ .

Chàng ngủ tới canh hai , khẽ mở cửa sổ chuồn ra nháy lên mặt nhà , cúi mình nhìn tháy trong hậu viện phía tây còn ánh đèn sáng . Chàng liền thi triển khinh công chạy về phía đó . Chàng móc chân vào mái hiên thi triển thân pháp Đảo Quyền Châu Liêm , nhìn qua khe cửa sổ thấy họ Trương đang gáy bàn toán lách cách để tính số .

Bên cạnh y là một lão già .

Họ Trương viết mấy chữ và nói với lão kia mấy câu toàn là chuyện làm ăn trong nhà .

Hồ Phi ghe hồi lâu mà chẳng ra manh mối gì toan trở gót về phòng bỗng thấy trên nóc nhà phía đông có tiếng động nhẹ . Chàng đứng thẳng người lên , tay nắm đốc đao nhưng người tiến lại là Trình Linh Tố .

Cô giơ tay ra hiệu , Hồ Phi ung mình vọt lại .

Trình Linh Tố khẽ hỏi :

-0 Tiểu muội đi thám thính cả mặt trước mặt sau chẳng thấy gì . Đại ca có nghe được câu chuyện nào khác lạ không ?

Hồ Phi ắc đầu .

Hai người chia tay về phòng . Suốt đêm cả hai cùng trần trọc lo nghĩ không sao ngủ yên được .

sáng sớm hôm sau , thằng nhỏ bụng thang yến vào , tiếp theo đưa bánh điểm tâm tới . Hồ Phi ó thêm một hồ rượu trắng Nguyên Hồng .

Hồ Phi nghĩ bụng :

- Được ngồi trò chuyện luôn với Linh cô nương cũng đỡ tịch mịch . Mình ở đây lại không phải lo nghĩ gì , yên hưởng tiểu đao khoái lạc nhưng tên ác ma họ Phụng thăm sát toàn gia Chung A Tứ mà không thân oan được thì còn mặt mũi nào đứng trong thiên địa ?

Chĩng nghĩ tới đây , bầu máu nóng sủi lên liền nhìn Trình Linh Tố ỏi :

- Chúng ta đi thôi chứ ?

Trình Linh Tố đáp :

- Phải rồi ! Lên đường ngay bây giờ .

hai người vào phòng thay đổi y phục m,ặc áo cũ vào .

Hồ Phỉ nhìn quản gia họ Trương nói :

- Tại hạ có việc gấp phải ngược bắc .

Dứt lời chàng đi luôn .

Quản gia họ Trương ngơ ngác hỏi :

- Sao Hồ đại gia vội lên đường thế ? Đại gia để tiểu nhân chuẩn bị hành trình cubngf tiền lộ phí .

Nhưng y vào nội đường bùng ra một mâm bạc thì hai mngười đã đi rồi không thấy đâu nữa .

Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố rảo bước tiến về phía bắc . Khoảng giờ Ngọ thì đến một thị trấn , hỏi thăm mới biết đêm qua ngủ ở Nghĩa đường Trấn .

Hồ Phỉ liền lấy tiền mua đôi ngựa . Hai người ngồi trên lưng ngựa bàn tán không ngớt những chuyện kỳ dị hôm trước .

Trình Linh Tố nói :

=- Chúng ta đã ăn không uống không , cả ngựa trọ cũng chẳng mất nửa đồng mà chủ nhân dường như chẳng có lòng dạ gì đen tối .

Hồ Phỉ đáp :

- Nhưng tại hạ cảm thấy vị này có điều chi quái lạ hay là có tà môn .

Hồ Phỉ cười đáp :

- Tiểu muội lại thích gặp tà môn kiểu này , dọc đường chỗ nào cũng thế thì hay quá . Này Hồ đại gia ! Đại gia định đâu đấy ?

Hồ Phỉ hỏi lại :

- Tại hạ muốn lên Bắc Kinh . Cô nương cùng đi để xem phong cảnh dọc không ?Trình Linh Tố cười đáp :

- được thì được rồi nhưng e có điều bất tiện .

Hồ Phỉ hỏi :

- Làm sao mà bất tiện ?

Trình Linh Tố cười đáp :

- Hồ đại gia đi viếng vị cô nương tặng Ngọc Phụng còn muốn đem con nha đầu này đi theo ?

Hồ Phỉ nghiêm nghị nói :

- Không . Tại hạ muốn đi đuổi giết một kẻ thù . Người này tuy võ công không cao thâm lắm nhưng rất nhiều tai mắt lại trí kế đa đoan . Mong cô nương giúp tại hạ một tay .

Chàng liền đem việc Phụng Thiên Nam thăm sát toàn gia Chung A Tứ ở trấn PhậT Sơn và việc tái ngộ hắn trong tòa phá miếu lúc ẩn mưa thuật lại cho cô nghe .

Trình Linh Tố nghe nói đến cuộc gặp gỡ trong tòa cổ miếu có vẻ chưa hết sự thực liền hỏi :

- Vị cô nương tặng Ngọc phụng đại ca cũng gặp trong cổ miếu phải không ?

Hồ Phỉ sững sốt nghĩ bụng :

- Cô này dường như việc như thần .

Nhưng chàng chẳng có hành động gì đến tối nên không cần dấu diếm .

Chàng kể cho cô nghe gặp Viên Tử Y trong trường hợp nào , nàng đoạt chức chương môn ra sao , rồi lại cứu trợ Phụng Thiên Nam như thế nào thuật lại từ đầu đến cuối .

Trình Linh Tố lại hỏi :

- Viên cô nương đẹp lắm phải không ?

Hồ Phỉ hơi đỏ mặt lên đáp :

- Kể cũng khá đẹp .

Trình Linh Tố hỏi :

- So với con xú nha đầu là tiểu muội còn đẹp hơn nhiều chứ ?

Hồ Phỉ không ngờ cô hỏi câu này , chàng bẽn lẽn đáp :

- Ai bảo cô là xú nha đầu ? Y hơn cô mấy tuổi dĩ nhiên cao lớn hơn .

Trình Linh Tố cười nói :

- Năm tiểu muội bốn tuổi , lấy gương của má má soi , tỷ tỷ liền bảo : " Xú bát quái ! Đừng soi nữa . Soi lui soi tới vẫn là Xú nha đầu " . Về sau ra làm sao đại ca thử đoán coi .

Hồ Phỉ sợ run lên nghĩ thầm :

- Chỉ mong cô đừng đánh thuốc độc cho chết tỷ tỷ .

Rồi chàng đáp :

- Tại hạ không biết .

Trình Linh Tố dường như đoán được ý nghĩ của Hồ Phỉ . Cô hỏi :

- Đại ca sợ tiểu muội hạ độc tỷ tỷ phải không ? Hồi ấy tiểu muội còn nhỏ tuổi quá . Hứ ! Hôm sau tìm trong nhà không thấy một cái gương nào nữa .

Hồ Phỉ hỏi :

- Sao kỳ thế .

Trình Linh Tố cười đáp :

- Có chi mà kỳ ? Tiểu muội liệng xuống giếng hết . Nhưng tiểu muội bỏ hết gương đi rồi lại hiểu ngay mình đã xấu xa thì không còn gương soi cũng vẫn xấu . Tiểu muội soi xuống nước giếng thấy chân tướng mình rõ ràng . Lúc đó tiểu muội

muốn nhảy xuống giếng tự tử đi cho rồi .

cô nói tới đây đột nhiên quát roi vào đít ngựa cho nó lao nhanh về phía trước

Hồ Phỉ thấy cô vánh ma3ts đỏ hoe . Hiên nhiên cô vừa mới khóc . Chàng không dám ngó cô nhiều , bụng bảo dạ :

- linh cô nương tuy không đẹp bằng Viên Tử Y nhưng quyết chẳng phải là xú nah đầu . Huống chi nhân phẩm cô là thứ nhất , tài trí là thứ nhì . Còn twongs mạo đẹp hay không là ở trời sinh , hà tất phải thương tâm . Việc gì cô cũng tỏ ra thông minh rất mực mà sao không khámp há ra được điểm này ?

Chàng trông con người mảnh dẻ ốm nhất , sinh lòng thương cảm , cắtt iếng hỏi :

- Tại hạ có điều yêu cầu , chẳng hiểu cô nương có ưng thuận chăng ?

Trình Linh Tố chấn động tâm thần cắtt giọng run run hỏi :

- Đại ca ... bảo sao ?

Hồ Phỉ trông đằng sau cô cũng thấy mặt đỏ đến mang tai . Chàng hỏi :

- cô nương cũng như tại hạ đều không cha mẹ thân thích . tại hạ muốn cùng cô kết bái huynh muội , cô bảo có nên không ?

Trình Linh Tố trong chớp mắt eer mặt biến thành xanh mướt , lớn tiếng cười lạt đáp :

- Được loámm ! Sao lại không được ? Tiểu muội có vị huynh trưởng như đại ca cầu còn không được .

Hồ Phỉ nghe giọng nói có vẻ tràop húng không khỏi bẽn lễn đáp :

- Đó là chân tâm của tại hạ .

Trình Linh Tố hỏi :

- Chẳng lẽ tiểu muội lại giả ý ?

Cô liền xuống ngựa đắp đất là hương . Hai chân quỳ xuống .

Hồ Phỉ thấy cô mau lệ cũng quỳ xuống theo , bái kiến thiên địa rồi nhìn nhau hành lễ .

Trình Linh Tố nói :

- Người ta đều nóik ết nghĩa chi lan là bát bái chi giao . Vậy chúng ta đập đầu tám cái . ô ! Tiểu muội là em phải lạy thêm hai lạy .

ƯQuả nhiên cô đập đầu thêm hai cái nữa rồi đứng lên .

Hồ Phỉ thấy hành động và lời nói của cô có vẻ không được tự nhiên liền nói :

- Từ giờ trở đi tại hạ kêu cô nương bằng NHị muội .

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội kêu Hồ huynh bằng địa ca .

Nói rồi nhảy lên ngựa . từ lúc đo cho đến chiều tối , thủy chung cô không nói với Hồ Phỉ một câu nào nữa .

đêm hôm ấy , hai người ngủ ở An Lộc . Vừa vào thị trấn , một tên điếm tiểu nhị đã ra đón đầu ngựa nói :

- Hồ đại gia ! Mời đại gia vào tiểu điếm nghỉ .

Hồ Phỉ lấy làm kỳ hỏi :

- Sao người lại biết ta ?

Điếm tiểu nhị cười đáp :

- Tiểu nhân chờ đại gia đã nửa ngày rồi .

Đoạn gã đi trước dẫn đường mời hai người tiến vào một khách điếm và đã dành hai phòng thượng hạng . Trà nước , cơm rượu không cần gọi tự nhiên đưa vào tới tấp .

Hồ Phỉ hỏi điếm tiểu nhị :

- Ai bảo người đón chờ ta ?

Điếm tiểu nhị cười đáp :

- Hồ đại gia ở Nghĩa đường trấn còn ai không biết ?

Sáng sớm hôm sau , Hồ Phỉ tống tiền thòi chưởng quỹ chỉ khom lưng kính cẩn nói là đã xong đầu đầy rồi . Hắn chỉ nhận mấy đồng tiền thưởng cho tiểu nhị mà thôi .

Mấy ngày liền như vậy , Hồ Phỉ và Trình Linh Tố tuy là những người khôn ngoan nhưng chưa đủ kinh nghiệm vẫn chưa nhìn rõ kỹ thuật giang hồ .

đến ngày thứ tư lên đường rồi , Trình Linh Tố nói :

- Đại ca ! Mấy bữa nay tiểu muội rất lưu tâm xem có ai theo dõi không mà chẳng thấy gì . Tất có người chạy trước nói tướng mạo của đại ca khiến người ta chờ đón . Vậy chúng ta thay hình đổi dạng để dò xét không chừng tìm ra được chân tướng vụ này .

Hồ Phỉ cả mừng khen :

- Quả là diệu kế .

Hai người liền vào thị tyn mua mấy bộ quần áo , giày mũ rồi ra ngoài tìm nơi hoang vắng để cải trang .

Trình Linh Tố cắt tóc làm món râu giả giá vào môi Hồ Phỉ để chàng hóa trang thành hán tử trung niên lối bốn mươi tuổi . Cô cũng mặc áo trường bào , đầu đội tiểu mạo biến thành thàng nhỏ .

Hai người trông nhau cả cười . Vừa đến trước thị tập , hai người lại đổi ngựa cưới lừa . Hồ Phỉ còn mua một cái rọc tẩu hút thuốc lào . Chàng hút thuốc nhả khói tự nhiên . Dù là người tinh mắt cũng không nhận ra được .

Chiều tối hôm ấy đến Quảng Thủy thấy hai tên điếm tiểu nhị dòm đông ngó tây , Hồ Phỉ biết bọn chúng đang chờ mình , không khỏi cười thầm , chàng đi thẳng vào điếm .

Chưởng quỹ thấy hai người này ăn mặc ra kiểu bàn hàn , chẳng muốn mời gọi và cho hai cái phòng ở thiên điện .

hai tên điếm tiểu nhị chờ cho đến lúc trời tối mới trở về . Hồ Phỉ gọi một tên và muốn hỏi dò tin tức . Chàng vừa nói mấy câu vớ vẩn bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập mà không phải hể có một người .

Điếm tiểu nhị lộ vẻ vui mừng nói :

- Hồ đại gia đến rồi .

Hồ Phỉ la thầm :

- Hồ đại gia từ sớm mà người vẫn chưa hay .

Chàng liền ra ngoài nhà để coi nhiệt náo thì thấy tiếng người huyên náo . Điếm tiểu nhị lớn tiếng :

- Không phải Hồ đại gia . Đây là Đạt quan gia ở tiểu cục .

Tiếp theo một tên chạy cờ cắm tiêu kỳ cắm ở trước khách điếm .

Hồ Phỉ nghĩ đến tiểu kị không khỏi ngạc nhiên vì lá cờ nền vàng thêu một con tuấn mã mọc cánh . Ngày trước ở Thương Gia Bảo chàng đã nhìn thấy tiêu kỳ này là cờ hiệu của Phi Mã tiêu cục . Càng nghĩ tới chủ nhân tiêu cục này là Bách Tghắng Thân Quyền Mã hành Không đã chết cháy tại Thương Gia Bảo . Chàng không hiểu bây giờ do ai làm Tổng tiêu đầu ?

Chàng coi lại thấy lá cờ mướt , hiển nhiên lâu ngày chưa thay đổi . Người chạy cờ là một lão già chẳng có vẻ tinh lanh chút nào chứng tỏ Phi Mã tiêu cục không còn thịnh vượng như xưa .

Tiếp theo Tiêu đầu tiến vào . Y là một hán tử khí hách hiên ngang nhưng trên mặt vô số vết sẹo . Hồ Phỉ nhận ra hán tử là đồ đệ Mã Hành Không tên gọi Từ Tranh .

Đi sau hán tử là một thiếu phụ mặc võ phục , tay dắt hai đứa con trai nhỏ tuổi . Thiếu phụ này chính là con gái của Mã Hành không tên gọi Mã Xuân Hoa .

Lâu năm không gặp , hiện nay tuy rằng còn xinh đẹp nhưng không che dấu nổi vẻ mặt phong sương tiêu tụy .

Hai thằng con trai chừng bốn tuổi , nước da trắng trẻo coi rất khả ái và tướng mạo hai đứa giống hệt nhau . Hiển nhiên là anh em sinh đôi .

Bỗng nghe một thằng nhỏ nói :

- Má má ! hài nhi đói rồi . cho hài nhìn ăn miếng đi .

Mã Xuân Hoa cúi xuống bảo nó :

- được lắm ! Chờ gia gia rửa mặt xong rồi cùng ăn một thể .

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

- Té ra hai người sư huynh sư muội đã thành thân và sinh hạ được hai thằng con . Vậy cũng đáng mừng cho họ .

Ngày trước chàng ở Thương Gia Bảo bị Thương Lão Thái bắt và Thương Bảo Chấn đánh như đòn . Mã Xuân Hoa hết sức năn nỉ gã tha cho chàng . Vụ này chàng còn nhớ như in trong óc . Bữa nay gặp người cũ ở chốn tha hương vì chàng chẳng muốn ể cho người ta nhận ra chân tướng không thì đã lại chào hỏi rồi .

Những khách điếm xưa nay không dám đắc tội với tiêu cục , Tuy họ thấy Phi Mã tiêu cục chỉ có một xe tiêu và mọi người ăn mặc quần áo cũ mèn , chắc chẳng lợi lộc gì mấy nhưng chưởng quỹ cũng ra ân cần tiếp đãi .

Từ Tranh nghe nói thượng phòng hết rồi không khỏi chau mày , muốn nói mấy câu thì người chạy cờ ở phía trong đi ra hỏi :

- Hai gian thượng phòng ở phía nam hãy còn trống đó thôi ? Sao lại bảo hết rồi ?

Chưởng quỹ cười đáp :

- Đại quan gia lượng thứ cho . Hai gian phòng này người ta đã đặt từ hôm kia nói là đêm nay dùng tới .

Mấy năm nay Từ Tranh thời vận xúi xẻo , nghề bảo tiêu thường thua lỗ , vì thế mà gã đành chịu khuất tất . Gã nghe chưởng quỹ nói vậy , vỗ tay xuống quây đánh chát một tiếng như muốn nổi nóng .

Mã Xuân Hoa kéo tay áo gã nói :

- Thôi mà ! Ngủ tạm cho qua một đêm , thế nào cũng được .

Từ Tranh nghe lời vợ nhưng còn hầm hầm nhìn chưởng quỹ một lần nữa rồi mới đi vào phóng hướng tây .

Mã Xuân Hoa dắt hai thằng nhỏ khẽ nói :

- Món tiêu này thù lao kém quá , nếu không khéo dùng thì lại lỗ vốn . Không ở thượng phòng bớt được chút tiền càng hay .

Từ Tranh đáp :

- Nàng nói thế cũng phải nhưng ta con bội chó má khinh người không khỏi tức mình .

Nguyên sau khi Mã Hành Không chết rồi , chẳng bao lâu Từ Tranh cùng Mã Xuân Hoa thành hôn . Hai người kế tiếp chưởng quản Phi Mã tiêu cục nhưng võ công cùng uy danh của Từ Tranh dĩ nhiên không bằng sư phụ mà gã lại nóng nảy thẳng ruột ngựa , cách giao thiệp kém cỏi . ba , bốn năm liền đụng phải mấy phen hóc búa . ấy là còn may có Mã Xuân Hoa khéo léo mới gỡ được một phần . Có

điều phi Mã tiêu cục khác nào rớt xuống vực sâu , hành nghề không phát đạt tiến triển được nữa .

Chuyến này lại có món hàng lên bắc đưa tới phủ Bảo Định tỉnh Trực lệ . Tổng số là chín ngàn lạng . Thác Đại tiêu cục chê thù lao ít quá mới để cho Phi Mã tiêu cục .

Vợ chồng Từ Tranh trước nay vẫn đi bảo tiêu . Mã Xuân Hoa ở nhà chẳng có thân nhân nào tin cậy được , nàng không yên tâm gở hai đứa nhỏ nên đưa đi theo . Ai cũng nghĩ rằng món tiêu ngân chín ngàn lạng bạc trên đường chẳng gặp nguy hiểm gì .

Hồ Phỉ liếc mắt ngó xe tiêu rồi chạ vào phòng Trình Linh Tố nói :

- Nhị muội ! Vợ chồng tiêu đầu này là chỗ quen biết cũ của tiểu huynh .

-----oOo-----

Tiểu Ngạo Giang Hồ